

PERIÒDIC TRISSETMANARI

SUBSCRIPCIÓ	
Població.	5'00 ptes. l'any
Fora.	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals.

Uns mots al lector

A temps que a la nostra vila, publicació que, periòdicament, estableixi contacte entre els vilatans, orientant-los en els assumptes d'interès general, que reculli la veu del carrer; que defensi els interessos de la vila; que sigui, a casa nostra, el portant-veu de la Catalunya que s'està plasmant, i que aquesta sigui la idealitat que ens incorpori a les corrents democràtiques, que agermanen els pobles de la nostra pàtria.

Per a portar a terme ço exposat, sortirà BRUM cada tres setmanes.

BRUM, per damunt de tot, és un periòdic d'ideals. Fa confessió de la seva fe democràtica i liberal. Defensarà aquests principis a la nostra vila, consubstancials a la catalanitat màxima que professem.

BRUM, no aspira a ésser el periòdic de tots, però sí el de tots els que se sentin identificats amb la idealitat que defensem, la qual voldriem que fos la de tots els selvatans. Aquesta posició ens deixa lliure d'obstacles el camí a seguir.

El nostre idealisme no pot trobar-se en pugna amb els que defensen els interessos de la vila. En aquest cas, BRUM, serà el periòdic de tots.

Infiltrar en l'esperit de les generacions selvatanes l'idealisme exposat, serà la nostra constant tasca. Per això, BRUM, no preté ésser un periòdic definidor de doctrines, però sí d'aplicació de les mateixes, que aplicarem a tots els problemes de la vida selvatana, lluitant perquè aquests es resolguin segons els principis que ens recolzem.

Vagi en aquest primer número la nostra salutació a tota la premsa catalana, en particular a la de les comarques tarragonines, que tants bons serveis fa a la causa de Catalunya.

INTERESSANT

Advertim a tots els senyors que rebem aquest primer número de BRUM, que si admeten el segon, que també se'ls hi servirà, els considerarem subscriptes.

Correspondència a: Redacció de
«BRUM»
Selva del Camp (Tarragona)

Amb la ploma als dits

ARRIBADA l'hora d'escriure les primeres ratlles pel nostre periòdic, gairebé ens tremola la mà.

Ens tremola la mà perquè tenim plena consciència de la responsabilitat que anem a contreure tots nosaltres que, sense altres mitjans d'instrucció i cultura que els rebuts en les escoles primàries de la nostra vila, i els que més tard hem pogut adquirir amb el nostre afany de saber, anem a emprendre el camí, per nosaltres desconegut, d'organitzar, redactar i publicar un periòdic, sense més guiatge que la nostra voluntat.

I abans d'emprendre aquesta tasca, tenim un moment d'incertitud. Reixirem en l'empresa que anem a començar?

LA REDACCIÓ.

Alcem els ulls i esguardem als que ens volten.

Cares conegudes, companys volguts que ens recorden els temps que encara anàvem a estudi i apreníem a escriure el català tot llegint i comentant els contes blancs d'«En Patufet».

I de llavors ençà, en els moments més transcendents de la nostra convivència vilatana, també ens hem trobat, també hem coincidit.

Sense haver-nos conjurat mai, ço que en podríem dir la nostra vida pública ha estat gairebé paral·lela.

Avui, som aquí amb la ploma a la mà i tenim al davant les quartel·les intactes per començar la feina. Podem escriure el que ens plagui. BRUM serà ço que nosaltres volgüem.

I nosaltres, que no ens mena ni cap egoïsmes ni cap odi ni rancúnia, volem que sigui el periòdic de tots i a profit de tots els selvatans.

Ens proposem ésser discrets però no mesells.

Quan entenguem que algú llença una pedrada contra els interessos de la nostra vila, quan algú tracti d'entorpir el desenrotllament cultural que tant ens convé a tots, quan endevinem que algú blasma o renega de Catalunya, el senyalarem amb el dit.

Tenim al davant les quartel·les intactes, i amb la ploma a la mà, que ja no tremola perquè, malgrat la nostra poca destresa, ens alenta el desig de que l'obra que avui iniciem sigui altament cultural i patriòtica, comencem a escriure:

MIRATGES

EL "DINOÜ"

Dissabte; són les deu de la nit.

Sala de prendre cafè; brogit de converses i dring de vidre.

Al mig de la sala una taula rodona de marbre, d'un metre de diàmetre, damunt un peu de ferro.

Al voltant d'aquesta taula s'hi asseuen nou homes.

Són indistintament joves o vells, coneguts o veïns, amics o parents; alguna vegada s'hi han trobat dos germans.

Criden al cafeter i demanen «fixes».

«Fixes»: un joc de dominó.

El cafeter frega el marbre amb un drap un xic mullat; aboca després la capsa de les «fixes»; deix damunt la taula dos cartutxos de calderilla a canvi de dos duros en peça que li són entregats i se'n va.

Els nou homes es fiquen la mà a la butxaca; eu treuen diners que deixen al seu davant.

Un d'ells, com si anés a efectuar un ritus sagrat, estén els braços damunt la taula, i amb les mans planes comença a barrejar les «fixes».

Fet això, amb gest que ens evoca el solemnia d'una juramentació, allarguen tots alhora el braç i prenen tres peces del joc de dominó.

Es el *dinou*; comença la «sessió», que durarà fins la matinada.

Joc d'envit, que no volem explicar.

Cadascú juga per ell i contra tots els altres.

L'astúcia i la dolenteria hi juguen el millor paper.

Cal desentendre's de tota consideració o respecte, concentrant-se en l'egoïsmes més pur.

I entre aquells homes, parents o amics, veïns o coneguts, joves o pares de família, s'inicia una lluita descarada.

Torna a repetir-se i es repeteix indefinidament el gest de barrejar les «fixes» i allargar el braç tots junts damunt la taula.

El dring de les monedes i el remoreig de les peces de dominó que es barregen, atreu altres homes que, sentats o drets darrera els que juguen, esperen «que en *pelin* un» per posar-s'hi ells.

A més d'algun reneç, se senten molt sovint aquests mots:

«Dinou; catxa; divuit; posta; nou de petits».

Els diners van de les mans d'un jugador a les d'un altre, amb una facilitat sorprenent.

Es pot perdre la setmanada en poc temps.

A cada moment acuden nous espectadors.

En termes simbòlics, diria's de la taula del *dinou*, blanca illa on sirenes de veu argentina canten encisadores cançons, prometedores de plaers temptadors. Ulisses virtuoses, algun cop, sense gairebé donar-se'n compte, s'han trobat assentats a la taula del *dinou*, amb les «fixes» a la mà i un vas de cervesa al davant.

¡El *dinou*! Una de les xacres afroses que l'il·lustre convilatà Joan Puig i Ferrer descobreix en la vida del poble d'A., en la magistral novel·la «El Cercle Màgic».

¡Taula de *dinou*! ¡Petits «cercles màgics» on acuden els homes, atrets per el dring de l'argent i la música remorejant de les «fixes», escarabats ne-

gres amb la panxa blanca que tenen el poder d'ofegar ideals i fecondar baixes i envilidores passions que emmetzinen la vida dels que s'hi acosten i família llur. Portes obertes al camí de la corrupció moral i física...!

¡Això és el *dinou*!

La xacra afrosa del poble d'A., que ressorgia virulent en la nostra vila i a la que el Ciutadà Governador de Tarragona sabé posar remei a temps.

¡Ciutadà Alcalde de la Selva del Camp!

¡Vetlleu perquè no es torni a jugar mai, ni al *dinou*, ni a cap joc on es pugui perdre el pa dels fills!

JOAN VALLDAURA.

Escassegen els homes aptes per dirigir degudament les corporacions públiques de la nostra vila.

Es de les noves promocions de joventut d'on sortiran els homes que un altre dia han de saber portar dignament les coses de tots.

Per això tot bon vilatà deu vigilar les escoles públiques i protegir tot ço que signifi-qui una obra cultural.

BRUM

El pastor ha preparat bé sa fona i llença sens mirar la pedra al vent i queda abstret escoltant atentament el brum silent que té remoreig d'ona.

Xiula el vent amb un bleix qu'esborrona un galop desenfrenat ja aprop es sent, brum un corcer amb son genet furient, ve per abraçar als seus. ¡Com esperona!

La pedra que'l pastor llença amb dalit té un brum dolent de força malversada i algú que allí passés podria ésser ferit.

Doncs nostre BRUM no ferirà com la pedrada, nostre BRUM serà com del genet ardit que ve per donar a tots una abraçada.

REDAC.

A l'ombra de Josep M.ª Rendé

Ombra del meu amic,
que vens al meu devora, t'èbia encara
del cos que, avui, la mort ja haurà gelat,
Ombra del meu amic, Ombra germana,
et mena l'amistat, que hi vens a temps,
quan tantost començava l'enyorança.

Camina amb mi,
la ruta de l'exili, sol, m'espanta:
m'hi han cremat els ulls plors massa amargs,
i aquestes boires de camins dels França
són de massa llangor,
d'una grisor de perla massa clara;
de tant lluny, me fereixen massa al viu
les sofrences dels meus i aquestes aures
que'm du el record de tants germans de Pàtria.

Tu que, d'esma, coneixes els camins
per tornà els cossos a la terra-mare,
Ombra amiga, no em deixis de la mà,
porta-hi el meu, tant de camí ja em cansa
i ja començo d'anhelà el repòs
d'un reconet ombrívol de la Pàtria
on no m'hi pugui mai saber ningú
sinó tu, la meva Ombra, avui, esclava
i el gebre que hi acabí d'extingir
si cap espurna em crema el cos encara.
Mena-m'hi, doncs, al reconet patern
on has menat el meu amic, suara,
Ombra vivent per sobre de la mort,
Ombra serena i pà'l'ida!

Si, en vida, no em negares mai la mà,
no has de negar-me-la, ara,
que els camins de la mort són massa ombrius
per dur-hi l'esma d'única companya.
No voldria, però, posar-hi el peu,
fiat com podré estar de ton guiatge,
amb una bena als ulls
i amb la flama al cor mig apagada.
Anhelo l'ombra de l'eterna pau,
però voldria penetrar-hi en flames
que em convertissin tot
en una cendra blanca, trida, exsangüe,
que quan vingui guaitar-hi el meu estel,
els verms ja no hi haguessin parat taula.

Tu, doncs, que ets lliure i àgil com el vent
i no et cal témer l'arç ni l'argelaga,
munta'm al cim dels cims
i fes-m'hi senti el batre de les ales
del mateix Déu, el buf del Vent dels vents
que, per damunt ma carn mig apagada,
hi faci alçà una columna de foc
en holocaust de guerra i de guiatge.
Si vols tenyir la pedra de l'altar,
dóna'm el cop de llança.

I, quan sagni el meu flanc com una font,
comença'm a endolcir la davallada
amb aquell gran esllanguiment de mort
que m'anirà envaïnt per la llançada,
amorosit de l'aire de les flors
i fort de baf de terra assaonada.

Pel meu darrer conhort,
Ombra clement, no vull altra mortalla
que la nuesa pà'l'ida del cos
i els meus nou pams de terra catalana!

Nòtul'les històriques

La Fira i Mercat de La Selva

L'ANY 1503 el Rei Ferran el Càtòlic, concedí a la vila de la Selva, per mitjà de document que es conservava en l'arxiu municipal, el privilegi d'efectuar mercat el dijous de cada setmana, i Fira un cop cada any pel mes d'Octubre, començant-la el dia de Sant Simó i Sant Judes, o sigui el dia 28, podent durar quinze dies.

En dit document es fa constar que La Selva és una de les principals viles del Camp de Tarragona.

El 22 d'Octubre de 1559, el Consell Municipal acordà que la fusta fos venuda al Portal d'Amunt o Plaça de la Carniceria i els objectes de palma com sàrries, cabassos, etc., a la Plaça del Portal de Sant Antoni, i de llavors ençà, per aquest motiu, s'anomena Plaça de la Palma.

El dia 29 de Gener de 1612 s'ordenà que tothom, tant foraster com de la vila, que volgués vendre aviram o caps de cassa no pogués fer-ho ni tractar-ho fora del lloc dedicat per a vendre aquestes coses.

Al mes de Juny de 1622, degut als escàndols que donaven pels carrers de la vila, s'acordà que els marxants sols poguessin vendre a la Plaça.

El dia 3 de Setembre de 1645, havent-se presentat una queixa per l'abús que es feia de vendre verdures i fruites pel Carrer Major, es manà que els hortolans també portessin llurs mercaderies per vendre a la Plaça.

El 14 d'Octubre de 1661, en qual data sols es feien tres dies de Fira, es nomenaren tres recaptadors d'impostos de venda, amb la curiositat de que pels objectes de palma, alls i altres *cancelleries*, havien de cobrar el que poguessin.

En 1688 es començà a fer pagar impostos pel bestiar de llana que es portés a Fira, encara que no es vengués.

Segurament aquest fou un motiu que originà la decadència del mercat o Fira de bestiar, puix els venedors i compradors forans anaven a altres Fires menys cares, o lliures d'impostos, i així es veu que pocs anys més tard, els dies de Fira queden reduïts a un sol.

En els nostres temps del segle XX, la Fira no deu ésser ni una ombra de ço que era en aquell temps.

(Dades extretes de «Anals inèdits de La Selva» escrits per el Rvnt. Mossèn Joan Pié).

LLEGIU I PROPAGUEU
EL NOSTRE PERIODIC

VENTURA GASSOL

Els estrangers a Florència

LA Revue universelle en el seu quadern de primer de setembre acull una bella remembrança de Florència, deguda a la ploma de Philippe Amiguet. Seria bona feina trenar una garlanda amb els elogis que de la capital toscana sense parar van fent els autors no italians. Sovint qui sols hi anava de turista passa a ésser habitant d'aquell país. Hi ha també raons atàviques, en algun escriptor, forçant la simpatia; es presenta aquest cas en Jean-Louis Vandoyer, autor del llibre *Les délices de l'Italie*. El poeta Louis Le Cardonnel, en *De l'une a l'autre Aurore*, té com a joia summa l'«haver estat unit—pelegrí que s'isolava—als xiprers, la claror i les roses de Fièsole»; unit al puig proper gaudint d'una pau dolça i casolana.

«En la llum de Florència» es titula, en el llibre de Le Cardonnel, la part dedicada a la ciutat dels Mèdicis; la que sobre aquest tema hi ha en el de Vandoyer duu el nom de «Perfums del lliri roig».

Llum i perfum plens d'harmonia, heu's aquí el que recordem de la ciutat del lliri roig. «Quan pronunciem aquests noms: Florència, Pisa—escriu, amb certa nostàlgia, Vandoyer—evoquem el cel blau, respirem un aire embaumat». Evoquem un cel blau, però d'un blau tènue, d'un blau afinat per una perenne boirina; respirem des de dalt *San Miniato* un aire de grates sentors, elevant-se, com dels jardins de la collada, diríem de tota la ciutat. Ni el cementiri de Florència arribarà a entristir: talment sembla amagat entremig de les avingudes odoroses i al peu de la basílica. Florència fou, en temps dels primers Mèdicis, l'exaltació de tot l'humà optimisme que hom pugui imaginar-se després de la caiguda. Es la ciutat on, en temps de Cosme el Vell, el gaudi dels sentits no traïa la més fina serenor; Benozzo, Brunelleschi i els escultors fills de la serra que a Florència encontorna mostren aquest moment. Després la joia ja comença a distreure's i ve el que Ardengo Soffici—actual evocador del paisatge toscà—n'ha dit «*la giostra dei sensi*» («la festa dels sentits»), títol d'un dels seus llibres. Aquesta festa, aquesta joia, aquesta disbauxa dels sentits, ar-

reu de Florència es manifesta. Es palesa en els conreus d'aprop del torrent Mensola o del torrent Mugnone, en el grupet de cases de Majano (d'on degueren ésser fills Giuliano i Benedetto, els escultors d'altars), en el camí serpentejant de Seltignano a Fièsole, i a Fièsole mateix, al mirador de Sant Domènec, amb l'estesa radiant de xiprers i d'oliveres; es palesa en adreçar-se a Vincigliata, en parar davant les fondalades o en entrar al maset—vencent lladrucs d'un fidel cà—i trobar-hi una Lavinia trena-rossa jugant a *giro-tondo* amb un petit garrell.

Florència fa un senyal que no s'esborra en l'estranger sensible. Més encara que als francesos, als anglesos envaeix la inexpressable gràcia florentina. Així Amiguet pot dir-nos, en l'esmentat treball de *La Revue universelle*: «Una cadena invisible lliga Anglaterra amb Florència Lord W..., un dia amic d'Elizabeth Browning, pretén que la Toscana és una possessió espiritual del Reialme-Unit. Es un fet que el romanticisme britànic prengué caliu i flama en contacte amb el Renaixement italià». A l'anglesa que viu aprop de l'Arno cap detall de la vida florentina se li esmuny. Posa flors damunt la tomba de Miquel-Àngel Buonarroti; vol copsar, aprop del pont de la Santa Trinitat, l'encís del riu i plasmar-lo a l'aquarel·la; i, segons Amiguet, «a la tarda, passeja a *le Cascine* o va a gustar llaminadures en un mínuscol *tea-room* semblant talment obert pensant en ella».

JOSEP F. RÀFOLS

BRUM és obra de jovent.

Surt a la llum pública sense haver pidolat protecció a ningú i esperant de tothom el gra d'arena.

Qui tingui prou cultura per comprendre què representa el sortir un periòdic a la nostra vila, deu subscriure's a *BRUM*.

Ràpida

Vale

ES freqüent de veure, al final de les correspondències epistolars, un mot que són molts els que no comprenen. Haureu vist que després de la P. D.—(post data)—hom escriu «Vale».

Què vol dir aquest mot?

Es una paraula netament llatina; una supervivència del classicisme característic de l'època Ciceroniana. Gairebé totes les epístoles d'aleshores—apel·lades «*litteræ*»,—van rematades amb aquest mot significatiu, intraduïble: «Vale».

«Vale», hem dit és un mot intraduïble. I rectificuem: és un mot intraduïble d'una manera directa. Car és un escull traduir un temps de verb qual infinitiu gairebé fretura de traducció directa.

Servint-nos d'una forma vulgar, una recerca adequada, al verb «valere»,—del qual «Vale» és forma imperativa,—podem significar-li: Adéu, a reveure (aquesta darrera dicció no tant catalanesca com la primera i més influïda d'un gal·licisme).

Escriurem, doncs, «Vale» sempre. Mai no escriurem pas «Val», mutilat. Recordem com és un mot llatí, que no podem catalanitzar. La millor catalanització que li podem donar serà la correcció en la gràfia subjectant-nos a les regles de la llengua que emprem—ben gloriosa—i que tant ha contribuït a la formació de la nostra idolatrada llengua catalana, la més bella de totes les que es parlen i s'han parlat, perquè és la nostra.

Escriuim «Vale», així.

EL SET-CIÈNCIES.

Com voldríem que fos el Secretari Municipal

EN la «Gaceta de Madrid» ja fa algun temps s'anuncià la vacant de Secretari municipal d'aquesta vila i ens diuen que són 55 els que sol·liciten la plaça.

Si es proveís d'acord amb el decret del Ministre de la Governació seria molt fàcil que ens toqués un basc o un gallec, que desconegué per complet el nostre idioma i la nostra manera d'ésser, la qual cosa palesaria una vegada més que les ordres donades des d'un Ministeri central i amb caràcter general, encara que hagin estat dictades en bon esperit de justícia, no encaixen bé a tot arreu on han d'aplicar-se per les diferències de tota mena que existeixen naturalment d'una a altra regió.

Segons impressions de molta vàlua, no serà així, sinó que es tindrà molt en compte l'informe que emeti la Corporació municipal corresponent i, per tant, pot dir-se que els nomenaments es faran d'acord amb els desigs d'ella.

Això fa que nosaltres ens permetem demanar al nostre Ajuntament que en aquest afer sigui molt primmirat, no planyent mitjans per a informar-se bé i sobre tot no deixant-se influenciar per ningú al donar l'informe favorable en pro d'aquest o d'aquell, sinó que el doni al qui segons el resultat de la informació, ofereixi més garanties de serietat, honradesa i modèstia. Aquesta darrera qualitat sembla que no tingui prou importància per enumerar-la després de serietat i honradesa, però nosaltres entenem que en el nostre cas és la més important, tant és així, que la posem on segurament molts posarien intel·ligència o competència.

La modèstia podríem dir que és germana de la humilitat i aquesta gran virtut eclipsa quasi la importància de les altres qualitats personals que pugui reunir el funcionari públic a què ens referim, per la raó d'ésser l'antídot de la supèrbia i perquè aquest pecat capital ha estat sempre un dels defectes pitjors de la burocràcia espanyola en general, salvant honroses excepcions.

Cenyint-nos al càrrec de Secretari municipal rural, cal dir en descàrrec d'aquest molt digne estament, que alguns s'han ensuperbit per culpa del poble, car tots o la major part dels vilatans que han desempenyat càrrecs,

uns per ignorància i altres per negligència han acabat per a deixar-ho tot a mans del Secretari i aquest, insensiblement, s'ha anat acostumant a dirigir-ho tot, li ha semblat que tot ho feia bé perquè ningú no li discutia res, i així progressivament ha arribat a manar del tot. I com que el manar, en el sentit absolut de la paraula, ensuperbeix, tant més si es mana, no per virtut del lloc que s'ocupa sinó perquè el que té aquell lloc no sap sostenir-s'hi dignament sense l'ajut de l'altre, cal tenir molt arrelada la modèstia i la humilitat per evitar que el diablet de la supèrbia no tregui el cap primer i tot el cos després.

Demés hi ha moltes altres circumstàncies que ajuden a que el Secretari rural s'excedeixi en la seva esfera d'atribucions; una de les més corrents és que un vilatà vagi a l'Alcaldia i no demani per parlar amb el senyor Alcalde quan necessita permís per això o per allò, o bé a presentar alguna queixa, sinó que de cop demani al Secretari.

Cal també que el poble, àdhuc els més amics particulars del Secretari, tinguin present que la secretaria és lloc de treball i per tant no deu anar-hi ningú a passar l'estona, car les hores d'oficina cal aprofitar-les per a posar les coses al corrent, evitant així retards perjudicials a tots.

Quan hom necessita algun document que en llei deu pagar-se, no es deu haver de retardar mai el seu pagament i molt menys acceptar que el funcionari renunciï al cobrament d'aquest si alguna volta té la gentilesa d'oferir-ho. Així s'eviten agraïments que val més que no existeixin.

Si assenyallem aquests vicis populars i en demanem l'esmena és amb la intenció de no donar peu a que el Secretari pugui sortir-se mai de l'òrbita de les seves atribucions i no es senti algun dia *pare de la pàtria*.

No podem acabar aquestes senzilles reflexions sense manifestar el desig vehement que tenim de que s'adverteixi al nou Secretari quan vingui, que encara que dissortadament La Selva està dividida en dos bàndols, ell no deu ésser ni de l'un ni de l'altre, sinó de tot el poble sense establir preferències de cap mena.

Hi ha una dita castellana que li

marca clarament la conducta a seguir: *Ni quito ni pongo rey, sólo sirvo a mi señor*, tenint bé en compte, però, que el *señor* és el poble, *tot el poble*.

Desitgem, doncs, que el futur Secretari sigui seriós, modest i apolític i el poble en general s'esmeri en no caure en els defectes senyalats per aconseguir que aquell es comporti servicial i respectuosament amb tots els veïns i aquests corresponguin amb el màxim d'atenció i respecte.

CABRÉ.

Selva del Camp, Setembre de 1931.

N. DE LA R.—Malgrat resultar algun paràgraf d'aquest article un xic extemporani, per raó d'estar escrit abans del nomenament de Secretari Municipal, el publiquem íntegrament per entendre que hi ha conceptes qual divulgació pot ésser profitosa.

L'amor vora la platja

L'inici del camí el cor ja salta,
batega dintre el pit, ploriquejant,
quin goig al tenir prop aquella galta
tan fina, tan bonica i flamejant!..

Ara es diuen paraules insegures
i aquell mentir del qual no saps, perquè,
però que et fa les hores molt més pures,
i et fa de moment encara més serè.

Els dos, mirant la mar, ampla i serena,
han somrigut i s'han mirat després,
ell l'hi amoixava dolçament la trena
sentint-se amorosit d'un etern bes...

Que ha estat interminable l'abraçada!
tant, que la blanca lluna els ha sorprès;
sort que conscient de l'hora regalada
s'ha fos darrera un núvol sens dir res...

Les onades bressant rítmicament
la clara llum que els ve de l'estelada
alhora han volgut compartir tament
l'amor de la parella enamorada.

Quina quietud, l'aire,—una carfícia—
besa joganer al mig de la galta
fent l'hora tan sublim, que apar ficícia
sinó que sents el cor que encara salta...

DAVID BOVER I MASDEU

DEMANEM ARBRES

LA idea de fer un periòdic en la nostra vila, la crec digna d'ésser lloada. Va l'enhorabona per als seus iniciadors.

Serem molts els veïns que veurem o creurem una cosa de necessitat o en bé de millorament per la vila, i tindrem manera d'exposar-la i un cop exposada veurem l'aprovació o bé serem contradits.

Jo sempre he estat amant dels arbres en les vies públiques.

Crec que és alegre, elegant, higiènic, decoratiu i fins educatiu.

Per què, doncs, la nostra vila no està voltada d'arbres? Veritat que els nostres ravals serien més bonics i fins més còmodes?

A la seva ombra veuríem com hi juguen els nostres infants, i com hi reposen els nostres vellets.

Segurament que si hi hagués arbres, no hi hauria aquelles herbes tan lletges que quan arribem a l'estiu s'assequen i tan desmilloren aquelles pobres vies.

Per què a la carretera de l'Estació no hi ha arbres?

No sé el perquè ni crec que el perquè existeixi, a no ésser per l'abandó en què han estat deixades totes les coses d'aquesta pobra vila.

He dit pobra vila, i això no és pas veritat, perquè de pobra no n'és; la naturalesa l'ha fet rica i ben rica; mireu sinó de tots els pobles de l'encon-

trada quin és el més ben situat. doncs és el nostre.

La posició geogràfica és la primera riquesa natural d'un poble; és una gràcia que no pot ésser adquirida de cap de les maneres.

Tots els defectes que podem treure-li són causa de l'abandó en que tants anys ha viscut, però ara ha estat ja feta la podada, i per mans ben destres, i tot esperant la segura brotada i en la confiança que aquesta serà compacta i ufanosa, tots nosaltres encantats en aquesta nova i tan ben mesurada brotada, mai més recordarem aquell abandonament moral i material que tants anys havem viscut.

Beneït sigui el despertar d'aquest poble, i faci ell que no ens equivoquem en profetitzar-li un pas lleuger i segur fins que ens col·loqui en el lloc dels altres pobles, d'aquells pobles que ja fa anys que varen fer el que ara hem fet nosaltres, que ha estat treure'ns la mordassa que no ens deixava parlar ni tan sols per a demanar les coses que tanta falta ens feien i per dret natural havíem de tindre.

Ara, doncs, que ens sentim lliures per poder parlar demanem a les nostres Autoritats que ens tinguin els carrers nets, i que els nostres ravals no sien ja mai més el lloc de les escombraries i els dipòsits de totes les imundícies, sinó que siguin uns passeigs on, jugant jugant, s'hi cansin els nostres infants, i, recordant recordant, hi reposin els nostres vellets.

UN DE LA COSTETA.

contesta al senyor Segarra i diu que posarà tots els mitjans per a corregir l'anomalia, en el cas que existeixi.

El propi Sr. Segarra demana que es faci una revisió de les actes dels passats Ajuntaments per a veure si es troba alguna disposició que reglamentí que les edificacions a l'ex-Avinguda Nicolau hagin de fer-se a sis metres de la carretera.

A proposta del senyor Cogul s'acorda donar possessió al que fou nomenat Secretari en propietat d'aquesta Corporació En Joan Porcar Peña el proper dia 5 d'Octubre.

Són aprovades i és acordat el seu pagament diverses factures presentades, aixecant-se acte seguit la sessió.

Sessió del 7 d'Octubre

Se celebra aquesta sessió sota la Presidència de l'Alcalde accidental senyor Cogul, amb assistència dels regidors senyors Segarra, Vallverdú, Tarrech, Baiget, Soronelles i Sanjuan.

Actua de Secretari-habilitat el senyor Vallverdú per absència del senyor Virgili qui dóna lectura de l'acta anterior, que és aprovada.

Igualment dóna compte dels Butlletins Oficials i correspondència darrerament rebuda donant-se per enterada la Corporació.

Seguidament es procedeix a donar possessió del càrrec de Secretari de l'Ajuntament al Sr. Joan Porcar Peña el que es fa amb tots els requisits de tràmit, fent-se càrrec dit Sr. Porcar de la documentació i demés; fent-se constar que l'entrega de l'arxiu i tot l'anexe es fa sense inventari; per no trobar-se aquest fet ni haver-hi temps material per a fer-lo dintre del termini possessori de nomenat Secretari.

En possessió del càrrec el senyor Porcar, l'Alcalde accidental, en nom propi i en el dels seus companys de Consistori, diu al possessionat que, corresponent al seu historial, del que està assabentada la Corporació, en la seva actuació, en el seu nou destí hi posi tota la seva activitat, zel i interès en donar al càrrec el vertader caràcter de funcionari municipal i al dir-li això vol significar-li, sense ferir en el més mínim la seva susceptibilitat, que la seva missió ha d'emmolllar-la a la més sincera imparcialitat, traient de la mateixa tot malís polític, eliminant d'aquesta manera, del Municipi de la nostra vila, tot el caire partidista que tingué fins a l'adveniment de la República, el que posà a tant baix

VIDA MUNICIPAL

En aquesta secció, apart de la informació de les sessions que es celebren per l'Ajuntament en l'interval d'un número a l'altre del nostre periòdic, publicarem també un extracte dels principals acords presos per l'Ajuntament republicà d'ençà de la seva constitució, així com el moviment de la Caixa municipal i altres notes d'interès general que aquesta Corporació molt galantment ens ha promès facilitar-nos, ço que agraïm moltíssim.

Informació de les dues sessions de l'Ajuntament darrerament celebrades, exceptuant la del dimecres passat.

Sessió del 30 de Setembre

Se celebra aquesta sessió sota la Presidència de l'Alcalde accidental senyor Cogul, amb assistència dels regidors senyors Segarra, Vallverdú, Sanjuan, Tarrech i Baiget.

El Secretari-habilitat senyor Virgili dóna lectura de l'acta anterior, que és aprovada.

Així mateix dóna compte dels Butlletins oficials i correspondència darrerament rebuda, donant-se per enterada la Corporació.

El Sr. Segarra proposa que s'extremi la vigilància a l'objecte de que no es sacrifiqui bestiar de cap mena fora de l'escurxador. La Presidència

nivell l'administració municipal, la que hem de procurar per tots els mitjans posar a l'altura que li correspònd.

El Sr. Porcar fa constar abans de tot la seva gratitud per la distinció que li ha dispensat tota la Corporació sense deixar de fer-la extensiva a l'Alcalde Sr. Puig, que una greu i penosa malaltia l'ha retingut i el reté al llit, el prompte restabliment del qual tots desitgem. Exposa els seus sincers propòsits d'inspirar-se en el desempenyament del seu càrrec en la més alta dignificació del mateix, prescindint de tot partidisme i sempre amb altesa de mires, que és la pauta que li marca la Corporació, el que creu veurà realitzat amb la cooperació de tots i sense esforçar-se gens, ja que té del càrrec la concepció que molt encertadament li ha marcat la Presidència.

S'acorda concedir autorització, a proposta de la Presidència, per a canviar de direcció el rec que passa per la finca de Joan Baiget.

Es concedeix un quart de ploma d'aigua del comú a Joan Vallverdú i Masdeu pel consum domèstic de la seva casa del raval de Sant Pere, amb la condició d'anar a empalmar en la tuberia del carrer del Forn Nou (Portal de Mates) al seu compte.

S'acorda, començant el dia 12 d'aquest mes, establir un impost sobre l'extracció de sorra i terra de riera d'aquest terme, qual impost afectarà solament als no veïns d'aquesta via, i que consistirà en 1 pesseta per carretada d'una sola cavalleria, 1'50 pessetes per carretada de dues cavalleries i de 2 ptes. la que es carregui amb camió.

Oï l'informe de la comissió de policia urbana i rural sobre una instància presentada per un veí de Reus sol·licitant autorització per a construir una pareï a la vora del camí, en una finca que posseeix en aquest terme, s'acorda concedir dita autorització.

Seguidament la presidència aixeca la sessió.

El servei militar

El sorteig verificat suara a Tarragona dels minyons de la lleva d'enguany, pel que es refereix als d'aquesta vila, ha donat el següent resultat:

Africa: Josep Roig Atés i Antoni Pintaluba Sala.

Península: Pere Barenys Miró, Josep Bergadà Recasens, Joan Bergadà Virgili, Alfons Caramel Vallès, An-

dreu Fort Figuerola, Josep Guasch Roig, Antoni Pamies Dolcet, Ramir Poblet Gasull, Lluís Sabaté Recasens, Emili Sans Andreu i Hilari Vidal Llombart.

Cupus d'instrucció: Pompeu Daroca Fort i Josep Roig Altes (Claro).

Han rebut ordre de presentar-se el proper dia 27 del corrent, a la Caixa de Recruta de Tarragona, els mossos Josep Bergadà Recasens, Alfons Caramel Vallès, Lluís Sabaté Recasens, Emili Sans Andreu i Hilari Vidal Llombart.

Noticiari

La malaltia del Sr. Josep Puig Pons, alcalde de la Vila

A l'hora d'entrar aquest número en màquina l'estat del Sr. Josep Puig és qualificat de greu.

Desitgem vivament que al sortir aquestes planes a la llum pública es trobi millorat.

L'Orquestra-Cobla local que dirigeix el mestre Josep M.ª Aymami, es traslladà el dia 11 al poble de Juncosa de Montmeló on es celebrava la Festa Major, contractada per una Societat.

Després de vora mig any d'eixut que ha ocasionat greus perjudicis a l'agricultura, per fi ha plogut. Pluja suau d'hivern que ha fet una bona saó.

Ha estat designat caporal del Sometent d'aquesta vila, el Sr. Albert Platard.

El nostre amic i col·laborador Eufemià Fort ha estat afavorit amb el premi del «Centre Català» de Castelló d'Empúries (Girona) en els Jocs Florals d'aquella població.

El felicitem.

El dia primer d'Octubre començà el curs escolar en les escoles públiques i particulars de la nostra vila.

NECROLÒGICA.—A l'edat de 77 anys ha mort el conegut ebenista En Josep Fortuny Masdeu, pare dels nostres amics i col·laboradors Josep i Joan Fortuny.

En sa vida d'artesà treballador i honrat i amb ses bones condicions de caràcter s'atreia les simpaties de quants el tractaven.

En el seu art d'ebenisteria i fusteria en general, s'havia destacat sempre com un artista acabat i de bon gust, deixant molts records a la vila que ho palesen així.

En la seva joventut, fou un entusiasta aficionat al teatre i a l'esdevenir el teatre català, va ésser un dels que més ajudaren a donar-li impuls en nostra vila. Fou director d'algunes seccions d'aficionats quals companys i deixebles en guardaran sempre un grat record.

Descansi en pau el finat i rebi la seva família, i de manera especial els nostres amics Josep i Joan, l'expressió de nostre condol.

El diumenge dia 4, en les Societats «Ateneo el Lauro» i «Defensa Agrària» es començaren les sessions que durant l'hivern es celebren cada festa.

Aquest mateix dia a la nit, el «Foment de la Sardana» de la «Defensa Agrària» organitzà un festival en el que a més de sardanes, l'Esbart Folklore de Reus dirigit per Na Maria Forcada de Tarés, dansà els següents ballets populars catalans:

«Dansa de Castelltersol», Castelltersol.—«Ball enrobat», Castellciutat.—«Ball Cerdà», Vic.—«Dansa del Roser» (de «La Dolorosa» d'En Ventura Gassol), Ulldemolins.—«Ball del Vano i del Ram», Sant Cugat del Vallès.—«Ballet de Muntanya», Folgroles.

Els joves dansaires de l'Esbart de Reus foren objecte de molta atenció per part dels assistents que emplenaven la sala d'espectacles de la «Defensa Agrària».

Al deixar-se sentir els primers compassos de «Dansa del Roser», el record de l'il·lustre convilatà Ventura Gassol produí una llarga i fervorosa ovació.

Felicitem a la Junta i socis del «Foment de la Sardana» de la «Defensa Agrària» que tant ha fet en pro de les danses tradicionals de Catalunya.

Han estat nomenats delegats representants dels creditors d'aquesta vila per a ésser vocals del Comitè Directiu de l'Associació de Creditors del Banc de Reus de Descomptes i Préstecs, els Srs. Lluís Domingo i Francèsc Cabré.

☉

L'esposa del bon amic i col·laborador nostre En Josep M.ª Roig Ferran, ha donat a llum amb tota felicitat una robusta nena.

L'enhorabona als joves esposos i família llur.

☉

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

NAIXEMENTS

Josep Gondolbeu Sans.
Esperança Roig Poch.
Salvador Domingo Masdeu.
Josep Massana Masdeu.
Josep M.ª Nògués Figuerola.

DEFUNCIONS

Josep Fortuny Garriga, de 6 mesos.
Jordi Lereñana Girona, de 80 anys.
Josep Fortuny Masdeu, de 77 id.
Antoni Llauradó Vaqué, de 76 id.

No hi ha hagut cap casament.

Correspondència

A. Catà.—Ben agraïts a la vostra contribució desinteressada. Us escrivim, i per això ens rellevem de tot comentari, aquí.

J. F. Ràfols.—Agraïdíssims. Esperem veure'ns honrats ben sovint amb la vostra signatura.

R. B. i R.—Francament, esperàvem quelcom més de vós. Estem

agraïts, però. I més francament; esperem, i no vulgueu frustrar-nos.

Victor Arnau.—Allò que ens heu remès no ho jutgem prou polític, malgrat el nostre bon intent i una ampla tolerància amb els principiants. No desmaieu i... cap a les Muscles, que als que, com vós, tenen voluntat dediquem la nostra atenció màxima.

David Bover.—Va la poesia, amic. Ja ens anireu enviant quelcom, oi?

J. Z.—Com podeu veure, BRUM no és cap menja-capellans. Sembla talment que el que ens remeteu sigui retallat de «La Traca» o Fray Lazo. Amb la màxima tolerància hi volem el màxim respecte. Nosaltres, de la llibertat en tenim un altre concepte. A saber qui va millor!

Redac.—Va la composició, que pel seu bon sentit bé s'ho mereix. Si Virgili tornava potser us tindria enveja.

Un de la Costeta.—Ben agraïts pels vostres originals. Alguna cosa va i el demés en números succesius. Les vostres campanyes les entenem ben dignes de remarcar. Oidà que fossin fructuoses i que es vegessin ben secundades. Les nostres planes estan obertes sempre a tota bona iniciativa, com la vostra.

Un Selvatà.—Us remerciem per la notícia. Procurarem esbrinar què hi ha de la poesia dedicada al diputat Jaume Simó Bofarull. I una altra

vegada no empreu la paraula «confidència». Ens agraden les coses clares i dites amb veu ben alta o lletres ben grosses.

Marta P.—*Vatua listo*; això de contestar a una senyoreta no sabem pas com fer-ho. Ens plauria moltíssim la col·laboració femenina. Ho tindrem present.

BRUM no es ven al públic en números solts. Solament és servit als subscriptors.

MP. REQUESENS - MONTBLANC

Impremta Requesens
MONTBLANC

Treballs a una o més tintes

Acurada presentació i correcció

Preus econòmics

IGNASI CABRÉ
SERRALLER - MECÀNIC

Construccions i reparacions de sinies i motors
Instal·lacions de motors-bomba i tuberies per
a conduccions d'aigua

MAJOR, 21

SELVA DEL CAMP